

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ

На основу одлуке Наставно-научног већа Правног факултета у Београду од 22. јуна 2020. године, којом смо одређени за чланове комисије за преглед и оцену докторске дисертације Антоние Јутронић, под насловом: „Фрагментација међународног јавног права са посебним освртом на Европску унију и њен однос према Западном Балкану“, прочитавши наведену дисертацију, имамо част да Наставно-научном већу Правног факултета у Београду поднесемо следећи

ИЗВЕШТАЈ

о завршеној докторској дисертацији

1. Основни подаци о кандидаткињи и дисертацији

1.1. Подаци о кандидаткињи

Антониа Јутронић рођена је у Београду, 18. августа 1989. године. Основне студије уписала је 2008/2009. на Институту политичких студија у Паризу (*SciencesPo Paris*). Мастер студије на смеру међународних односа - међународна безбедност уписала је 2011, такође на Институту политичких студија у Паризу. Интегрисане основне и мастер студије по француском систему завршила је у јулу 2013, одбравивши рад на тему: „Да ли тренутни светски поредак тежи ка америчко-кинеском биполарном сучељавању?“. Докторске академске студије права уписала је на Правном факултету Универзитета у Београду школске 2016/2017, на међународноправној ужој научној области.

Током друге године мастер студија била је ангажована као асистент на предмету основних студија Института политичких студија у Паризу „Теорије међународних односа“. Од 2013. запослена је у Министарству спољних послова Републике Србије. Завршила је дипломатско-конзуларну обуку на „Дипломатској академији“, положивши дипломатско-конзуларни испит 2014. Од 2017. до 2018. године била је упућена на рад у Сталну мисију Републике Србије при УН и другим међународним организацијама у Женеви, где је пратила област људских права. Од 2018. до 2019. године била је упућена на рад у Сталну мисију Републике Србије у Стразбуру. Од децембра 2019. године распоређена је у Одељењу за регионалне иницијативе, где прати Регионални савет за сарадњу, Процес сарадње у југоисточној Европи и Регионалну иницијативу за миграције, азил и избеглице, где је и представник Републике Србије у Регионалном комитету. На нивоу Ц1 говори француски, енглески, шпански и италијански језик.

Антониа Јутронић је објавила следеће научне радове:

1. „Однос међународног права људских права и међународног хуманитарног права“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 33/2018, стр. 348-367;
2. „Утврђивање одговорности међународних организација у праву и пракси“, *Страни правни живот*, бр. 63 (3)/2018, стр. 213-231, и
3. „Reservations to multilateral treaties in the field of human rights in the perspective of the fragmentation of international public law“ (коауторски рад са Харолдом Бертоом Трианом), *The Review of International Affairs*, Belgrade Vol. LXIX, No. 1172, October-December 2018, стр. 54-74.

1.2. Подаци о дисертацији

Докторска дисертација Антоние Јутронић носи наслов: **„Фрагментација међународног јавног права са посебним оствргом на Европску унију и њен однос према Западном Балкану“**, написана је на 238 страна основног текста и обликована је у свему према важећем Упутству о облику и садржају докторске дисертације која се брани на Универзитету у Београду.

Садржи насловну страну на српском и енглеском језику, страну са информацијама о ментору и члановима комисије, садржај, резиме на српском и енглеском језику са кључним речима, десет делова (чији је садржај ниже описан), попис литературе који обухвата 525 библиографских јединица на српском, енглеском, француском и шпанском језику (на 39 страница) и биографију аутора.

Докторска дисертација кандидаткиње Антоние Јутронић обухвата: Поглавље I – Уводна разматрања (стр. 10-15), Поглавље II – Међународно јавно право као правни систем (стр. 16-44), Поглавље III – Феномен фрагментације међународног јавног права (стр. 44-72), Поглавље IV – Фрагментација међународног јавног права у материјалном смислу (стр. 72-101), Поглавље V – Фрагментација међународног јавног права у институционалном смислу (стр. 101-129), Поглавље VI – Појава Европске уније у контексту међународног јавног права (стр.129-163), Поглавље VII – Европска унија и западни Балкан (стр. 163-192), Поглавље VIII – Фрагментација међународног јавног права кроз активности Европске уније у односу на западни Балкан (стр. 193-239), Поглавље IX – Закључак (стр. 240-245) и Поглавље X – Прилози (стр. 246-248).

Коришћењем програма *iThenticate* Универзитетска библиотека *Светозар Марковић* проверила је оригиналност ове докторске дисертације. Увидом у извештај који нам је достављен установили смо да индекс сличности износи 23%, а све утврђене појединачне сличности с другим објављеним текстовима износе мање од 1% или 1%. Ментор проф. др Бранко Ракић дао је позитивну оцену оригиналности докторске дисертације утврдивши да је наведени индекс сличности последица цитирања, библиографских података, упућивања на правне прописе, коришћења општих места и података и библиографских података о коришћеној литератури.

2. Предмет и циљ дисертације

Докторска дисертација Антоние Јутронић бави се питањем фрагментације међународног јавног права у својим видовима материјалне и институционалне фрагментације. Анализирајући посебно пример Европске уније и њеног односа према западном Балкану, истраживање на детаљан начин представља фрагментацију међународног јавног права кроз незаобилазну дихотомију односа међународно право-међународна политика/међународни односи. Утврђује се и утицај специјалних односно „самодовољних“ режима на суверене државе, које не припадају или теже да припадају тим режимима. Европска унија као посебна и регионална међународна организација јесте или претендује својим унутрашњим правом и надлежностима да буде третирана другачије од других међународних организација. Она то чини како у оквиру ње саме усвајањем европских правних прописа, који се спроводе у државама чланицама некад индиректно као међународни уговори, а некад директно као унутрашњи правни прописи. Међутим, када је реч о њеној спољној политици, што као вид институционализованог деловања нема ниједна друга међународна организација, она утиче на државе кандидате за чланство у Европској унији односно на државе на западном Балкану, индиректним мешањем у њихове унутрашње послове, што према међународном јавном праву није дозвољено. На тај начин се тежи својеврсној регионализацији односно партикуларизацији примене принципа међународног права, односно његовој фрагментацији, јер упућује на „девијацију институционалне праксе и конфликт између правила или система правила“ како је један од видова фрагментације међународног права дефинисан у Извештају Комисије Уједињених нација за међународно право из 2006. године („Коскенијемјев извештај“). То индиректно мешање у унутрашње послове држава западног Балкана, као што је претходно описано, посебно се осликава кроз „критеријуме за чланство у Европској унији“, развијање добросуседских односа кроз учешће у регионалним иницијативама, али кроз признавање држава и влада што чини уједно и повреде принципа суверености држава, њиховог територијалног интегритета и других основних принципа међународног права дефинисаних Повељом Уједињених нација.

Користећи упоредни и историјски метод приликом описивања онога што предвиђа опште међународно јавно право и онога што би чиниле активности Европске уније (раније Европске заједнице) у односу на западни Балкан, неопходно је испитати феномен фрагментације међународног права кроз описивање и анализу института међународног јавног права користећи изворе међународног јавног права, званична документа релевантних међународних и институција Европске уније, јуриспруденцију међународних судова и Суда правде Европске уније и релевантне доктринарне анализе института међународног права. Рад, такође, у великој мери, посебно у делу који се односи на материјалну фрагментацију међународног права, прати анализу дату кроз Извештај Комисије Уједињених нација за међународно право, као главног доктринарног дела о фрагментацији међународног права.

Циљ докторске дисертације је да се, узимајући у обзир различите видове и становишта о појави фрагментације међународног права, направи један општи преглед и анализа ове појаве, са посебним освртом на специјални режим Европске уније и њен однос према Западном Балкану, у светлу фрагментације међународног јавног права, што до сада није обрађивано. Европска унија као посебна и регионална међународна организација јесте или претендује да својим унутрашњим правом и надлежностима буде третирана другачије од других међународних организација. Међутим, када је реч о њеној спољној политици, што као вид институционализованог деловања нема ниједна друга међународна организација, она утиче на државе кандидате за чланство у Европској унији, најчешће индиректним мешањем у унутрашње послове држава на западном Балкану.

Идеја обраде односа Европске уније према западном Балкану је оригинална када је реч о анализи појма и феномена фрагментације међународног права, посебно имајући у виду да се однос Европске уније и западног Балкана најчешће огледа у интегративном контексту због саме природе хармонизације националних законодавстава у циљу чланства у Европској унији, а не у светлу девијантних пракси када је реч о основним принципима међународног права, које је као систем позиционирано као шири оквир у односу на право Европске уније.

3. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Истраживање у овом раду се базира на три основне хипотезе:

Прва хипотеза истраживачког рада је да је у циљу попуњавања правних празнина међународног јавног права, али и изналажења решења за новонастале, како правне, тако и политичке ситуације, постоји тенденција фрагментације међународног права.

Друга хипотеза јесте да због разноврсности међународних организација, као субјеката међународног права, за разлику од држава, до фрагментације међународног права долази и због немогућности да се униформно установе надлежности и одговорности међународних организација, а тако и до неједнаке примене института међународног права од стране тих организација.

Осврћући се посебно на Европску унију, као својеврсну организацију и политички ентитет, трећа хипотеза је да Европска унија кроз своје спољнополитичко деловање, а нарочито према земљама западног Балкана, иако доприноси тешњој сарадњи држава, подстиче феномен фрагментације међународног јавног права.

4. Кратак опис садржаја дисертације

Докторска дисертација „Фрагментација међународног јавног права са посебним освртом на Европску унију и њен однос према Западном Балкану“ осим увода, закључка и прилога садржи још седам поглавља.

1) Увод

У уводном разматрању кандидаткиња представља развој међународног јавног права од краја Другог светског рата па до данашњих дана, указујући на феномен његовог усложњавања под утицајем пролиферације његових субјеката, извора, али и предмета регулисања међународним правом, због чега се најчешће и говори о његовој фрагментацији. Након објашњења значаја, предмета и циља дисертације, кандидаткиња наводи методе и изворе које ће користити у раду и излаже хипотезе које намерава да докаже.

2) Међународно јавно право као систем

У циљу разматрања феномена фрагментације међународног јавног права и како би се на адекватан начин испитали њен видови, кандидаткиња најпре описује његову природу, односно чини ли и на који начин међународно право посебан правни систем међународне заједнице. Констатујући његову историјску еволуцију кроз коју се савремено међународно право конституисало, закључак да међународно право чини систем правних правила која стварају његови субјекти, који имају за циљ да уреде међусобне односе, је кључна тачка за разматрање специфичности његовог система. Осим анализе природе субјеката међународног права који директно утичу на његово усложњавање, потребо је размотрити и формалне изворе међународног права односно оне инструменте у којима је међународно право садржано. Најзад, због специфичних околности деловања међународног права у међународној заједници и, као и његовог предмета регулисања - међународних односа, од значаја је испитати и различите теорије о међународним односима, односно узимања у обзир међународног права од стране дисциплине међународних односа и обратно.

3) Феномен фрагментације међународног јавног права

Након испитивања шта чини међународно јавно право као систем, кандидаткиња прелази на анализу феномена фрагментације међународног права. Иако она чини актуелну тему међу правницима почев од осамдесетих година прошлог века, међу којима су најзначајнија писања Бруна Симе о „самодовољним режима“, теми фрагментације међународног права велики значај су придавале и судије Међународног суда правде, у тренутку када су се у међународној заједници појавиле различите судске инстанце које су потенцијално угрожавале надлежност и ауторитет Међународног суда правде, односно „светског суда“ како се он често наводи у литератури. Међутим, овој теми се највећи значај придаје давањем у задатак Комисији Уједињених нација за међународно право да сачини извештај о последицама које фрагментација може имати по међународно право. Тиме се индиректно потврђује да фрагментација међународног права постоји, а Комисија Уједињених нација за међународно право дефинише фрагментацију као појаву специјализованих и релативно аутономних сфера активности и структура које воде ка конфликту између правила или система правила, девијације институционалне праксе, уз могућност губљења свеукупне правне перспективе. Осим дефинисања фрагментације, Извештај Комисије Уједињених нација, који је

финализован 2006. године, даје свеобухватну анализу материјалне фрагментације међународног права која ће у великом делу бити коришћена у овом раду. Даље, анализа узрока и домаћаја фрагментације међународног права указује на различитост ставова аутора о томе због чега до ње долази (појава нових субјеката међународног права у виду међународних организација, различитих интереса и фактичких моћи држава и др) и у којој мери то утиче на јединство, кохерентност и хармоничност међународног права. Најзад, незаобилазно је представити и виђење конституционалних токова у међународном праву односно виђење оних аутора који сматрају да Повела Уједињених нација чини „устав међународне заједнице“, као и њихово разматрање фрагментације међународног права.

4) Фрагментација међународног јавног права у материјалном смислу

У овом поглављу кандидаткиња настоји да прикаже да фрагментација међународног права у материјалном смислу представља основни вид фрагментације међународног права, будући да фрагментација у институционалном смислу представља најчешће њен узрок. Фрагментација у материјалном смислу првенствено се отелотворује настанком нових грана међународног права, јер једно питање потенцијално може бити регулисано нормама које припадају различитим корпусима правних правила. Такав сукоб норми могуће је решити кроз пар правних техника које се примењују у праву, будући да не постоји формално устројена хијерархија норми и извора међународног јавног права. У питању су максиме да посебан пропис дерогира примену општег прописа и да накнадни пропис дерогира примену претходног прописа, под условима дефинисаним у Бечкој конвенцији о праву уговора. Поводом прве максиме, она у међународном праву не може бити примењена на начин на који се примењују у унутрашњим правима држава, из разлога што постоје ситуације када посебни прописи чине изузетак од општег правила, као и ситуације када посебни прописи чине елаборацију општег правила. Такође неке норме и принципи међународног права имају вишу хијерархијску вредност него друге норме, попут когентних норми и обавеза *erga omnes*. Међутим, појава релативно аутономних сфера активности у оквиру међународног права односно појава „самодовољних режима“ који поседују своја правна правила, може утицати директно као узрок конфликта норми.

5) Фрагментација међународног јавног права у институционалном смислу

Кандидаткиња фрагментацију међународног права у институционалном смислу уводи као пропратни облик фрагментације међународног права у материјалном смислу, јер појава различитих субјеката и институција у међународној заједници утиче и на расподелу надлежности за примену и тумачење различитих норми међународног права. Најпре, на односе између држава у великој мери је утицала појава међународних организација, као субјеката међународног права. Затим, због њихове међусобне различитости у смислу циљева оснивања и надлежности, врло је тешко применити униформно правила на све међународне организације, а каткад јасно начинити границу између надлежности међународних организација и њихових држава чланица, што је посебно опасно у случају повреда норми међународног права и утврђивања

одговорности за повреду истих. Од посебног је значаја испитати и пролиферацију судских иснтанци, надлежних за тумачење међународног права, јер у раду специјалних судова установљено је и неконвенционално тумачење норми, односно тумачење какво се не поклапа са тумачењем Међународног суда правде. Даље, одређену анализу захтева и феномен појаве регионализма односно регионалног самодовољног режима попут Европске уније, чији судски орган – Суд правде Европске уније, не само да има искључиву надлежност за решавање спорова између држава чланица Европске уније за међународне споразуме, чији је потписник и Европска унија („мешовити споразуми“), већ својом јуриспруденцијом утиче на стварање права, односно креира ситуације у којима правни прописи Европске уније имају предност над нормама и принципима међународног права.

6) Појава Европске уније у контексту међународног јавног права

У овом поглављу утврђује се да Европска уније као организација *sui generis* представља врло значајан облик међународног организовања држава на европском континенту. Не само што Европска унија представља међународну регионалну организацију специфичног карактера, коју одликује специфичан систем наднационалног функционисања, у поређењу са другим међународним организацијама, већ што једна таква међународна организација чини политички ентитет који врло активно општи са трећим земљама и међународним организацијама. Историјат Европске уније је врло особен историјски контекст који је изнедрио врло активну међународну организацију на међународном плану, а посебно у погледу пропратног дејства стварања правних прописа Европске уније. У пракси се доказало да правни прописи те организације чине извесне изузетке и особености у односу на правна правила и принципе међународног права, чему је значајно допринела јуриспруденција Суда правде Европске уније. Европско право у скоро одлучујућој мери дефинише односе између њених држава чланица, чинећи од правних прописа Европске уније изузетке од примене правила међународног права. Европска унија, стога, има врло разгранату секторску политику којом се афирмише на међународном плану као значајан економски актер, услед разраде правила која од ње чине заокружено унутрашње тржиште. Међутим, Европска унија се у односима са трећим државама и другим међународним организацијама служи заједничком спољном и безбедносном политиком, која чини њено основно средство за промоцију интереса дефинисаних у Реформском уговору (Уговор из Лисабона из 2007. године). Стога, она у међународним односима чини врло знајачан политички ентитет, а не само субјекат међународног права. С тим у вези утврђивање међународноправног субјективитета Европске уније, током деценија преговарања, пре свега служило је утврђивању њеног политичког идентитета, имајући у виду да Европска унија има јасно дефинисане политичке интересе и вредности у међународној заједници.

7) Европска унија и западни Балкан

Кандидаткиња дефинисање и институционализацију заједничке спољне и безбедносне политике у овом поглављу представља као уско везане активности

Европске уније током југословенске кризе у којој је била све присутна. Иако у том тренутку не представља субјект међународног права, као ни међународно признат ауторитет у решавању спорова који угрожавају међународни мир и безбедност, Европска унија предузима конкретне акције и намеће реализована решења у подели територија током југословенске кризе. Она услед политичких односа са Социјалистичком Федеративном Републиком Југославијом, пре Уједињених нација реагује на избијање кризе, и труди се да за њу изнађе политичко решење. Најзад, њено политичко постављање дефинише умногоне судбину ове државе. Не само да је Европска унија изнедрила принципе према којима ће се поделити федеративне државе Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, већ је и годинама конституисања нових држава, путем своје политике проширења, наставила да врши утицај на њих, дајући им тзв. Европску перспективу односно модус за стицање статуса члана Европске уније. Најзад, начин на који је Европска унија давала подстицај својој политици проширења – унапређењем регионалне сарадње на западном Балкану, као институционализацијом средстава подстицања исте, чини својеврсност спољнополитичког деловања Европске уније, чија анализа захтева посебну пажњу у погледу разматрања фрагментације међународног права.

8) Фрагментација међународног јавног права кроз активности Европске уније у односу на западни Балкан

Утврђене су основне особине и карактеристике међународног права, као и то и у чему се осликава материјална и институционална фрагментација међународног права, о чему су бројни аутори писали, указујући на значај овог феномена. Врло значајан допринос фрагментацији међународног права чине секундарна правила посебних односно „самодовољних режима”, који теже ексеptionализму у примени норми међународног права. Насупрот становишту да регионално организоване државе кроз своју сарадњу могу даље елаборирати норме међународног права, јављају се случајеви кроз које се активности тих организација могу подводити под директну ерозију ауторитета међународног права, те су такви режими од значаја за тему испитивања фрагментације међународног права. Овај рад конкретно третира Европску унију као наводно „самодовољан режим” чије функционисање из различитих разлога тражи изузеће у односу на правила општег међународног права. Међутим, чињеница да Европска унија чини, осим међународноправног субјекта, и политички ентитет додатно компликује разматрање односа норми међународног права и норми права Европске уније, јер Европска унија општи преко спољних односа и са трећим државама и међународним организацијама. Развијајући своју заједничку спољну и безбедносну политику Европска унија најактивније спољнополитичко деловање има према западном Балкану, у оквиру своје политике проширења. Имајући то у овом поглављу се испитује да ли и на који начин Европска унија примењује основне принципе међународног права, укључујући и когентне норме, обавезе *erga omnes* и обавезе по основу Повеље УН (чланови 103 и 25 Повеље УН). Да су спољнополитичке активности значајне за разматрање феномена фрагментације међународног права, како у материјалном тако и у институционалном смислу, биће илустровано кроз примере односа Европске уније према принципу територијалног интегритета и суверенитета

држава, принципу забране мешања у унутрашње односе држава, праву на самоопредељење народа, обавези уздржавања од претње или употребе силе, обавези решавања спорова мирним путем, обавези држава да сарађују у циљу развијања пријатељских односа и обавези савесног испуњавања обавеза и испуњавања обавеза у доброј вери. Најзад, што се тиче изложених конкретних активности Европске уније према западном Балкану, у овом поглављу се излажу разлике у деловању Европске уније када је реч о феномену фрагментације међународног права, кршењу међународног права и прогресивној еволуцији међународног права.

9) Закључак

У последњем делу дисертације потврђује се постављене хипотезе и изводе посебни закључци. Потврђује се, најпре, да фрагментација међународног права постоји у тој мери да се њен феномен одражава на девијацију институционалне праксе и креирање правне несигурности у међународној заједници. Усложњавање односа у међународној заједници произвело је најпре међународно организовање држава, било да је у питању тумачење функционалистичких и неофункционалистичких теорија, било да је у питању проста разрада сфера утицаја током хладноратовске поделе, која се може приписати теоријама конструктивизма. Најзад, и пре усвајања Повеље УН која је у својим одредбама предвидела могућност стварања регионалних аранжмана, државе су имале афинитет регионалне сарадње, и у војном и у економском сектору, са суседним државама, било у виду војних савеза или економски повлашћених односа, због умањења економских трансакција. То, дакле, не представља новину у међународним односима. Међутим, пошто међународно право постаје универзално, такви облици сарадње добијају специфичан контекст унутар међународног права. Нису само регионални аранжмани ти који могу допринети фрагментацији међународног права, већ у материјалном смислу, усложњавање међународног права се подводи и кроз стварања нових грана међународног права које са собом уводе и посебне институције у живот међународног права. Наиме, новонастале ситуације у све сложенијим међународним односима погодују развијању феномена фрагментације међународног права како би се ефикасно одговорило на правне празнине или допринело ефикасном решавању новонасталих ситуација.

Даље, закључује се да међународно организовање, само по себи, не представља претњу по јединство и универзалност међународног права. Даље, у оквирима међународних организација усвајају се нова правна правила која теже да регулишу низ ситуација у међународној заједници. Осим што државе нису утицале на то да међународним организацијама буде признат субјективитет, државама у оквиру различитих степена сарадње приликом склапања нових мултилатералних уговора, промиче и увиђање могућности да једна правна ситуација може бити регулисана на различите начине из разлога што таква ситуација може представљати предмет регулисања две различите норме које могу припадати и двома различитим гранама међународног права. Тако настаје конфликт норми међународног права, а за разрешење конфликта норми користе се различити механизми које су препознале међународне судске инстанце.

Да непостојање униформне надлежности и одговорности међународних организација може у великој мери допринети фрагментацији међународног права, сведочи и чињеница да постојеће међународне организације имају врло различите задатке. Неке имају надлежности међународног регулисања одређених питања, док друге имају способност спољног општења са осталим субјектима међународног права, чиме ступају у правне односе са њима, и чије неизвршавање задатака може произвести последице по друге субјекте, нарочито државе које не чине чланице тих организација.

Најзад, кроз анализу Европске уније и њеног деловања у односу на западни Балкан још једном се показује склоност ка измишљању основа сарадње у више сегмената односа између учесника регионалних иницијатива на западном Балкану. Прво за западни Балкан не важе исти критеријуми за чланство у Европској унији као за друге државе, додавањем додатних политичких критеријума. Друго, западни Балкан је анимиран регионалном сарадњом путем које би унапредио добросуседске односе, која је у односу на међународно право још девијантнија него начин сарадње између држава чланица у оквиру Европске уније, у погледу јединствености институционалне праксе и правне сигурности, будући да изнедрала нове начине сарадње и представљања, у чему се највише осликава феномен фрагментације међународног права.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације

Овом дисертацијом кандидаткиња је дала значајан допринос науци међународног јавног права тако што је, на основу темељне и систематичне анализе, полазећи од јасних хипотеза и држећи се научне методологије, показала у којој мери деловање Европске уније према западном Балкану ствара подсистеме у међународном јавном праву, нарочито у погледу институционалне фрагментације, јасно издвајајући феномен фрагментације од кршења међународног права и прогресивне еволуције међународног права. Посебан допринос ове дисертације правној науци је што она обрађује питање примене примарних и секундарних норми у спољнополитичком деловању Европске уније, као и последица те примене по јединство, хармоничност и универзалност међународног права, јасно издвајајући Европску унију као специфичну међународну организацију - субјекат међународног права - и политички ентитет у односу на друге међународне организације, такође, субјекте међународног права.

Кандидаткиња је јасно представила допринос Извештаја Комисије Уједињених нација за међународно право разумевању теме фрагментације међународног права, узевши га као референтни документ за даљу анализу, као и његове недостатке када је реч о институционалној фрагментацији. Такође, у оквиру представљања регионалних иницијатива на западном Балкану, по први пут је анализирана њихова појава и деловање у оквиру међународног јавног права, али и кроз призму поистовећивања регионалних иницијатива са инструментима спољнополитичког деловања Европске уније према западном Балкану, нарочито имајући у виду да кроз правне акте Европске уније оне нису так дефинисане. Осим што дисертацију прати темељан истраживачки рад у погледу извора, кандидаткиња је у дисертацију укључила и сопствено професионално искуство које се односи на међународно организовање и међународно

представљање, нарочито у погледу регионалних иницијатива, које нису у великој мери обрађене како у нашој, тако и у светској литератури.

6. Закључак

Имајући у виду да је докторска дисертација кандидаткиње Антоние Јутронић под насловом: „**Фрагментација међународног јавног права са посебним освртом на Европску унију и њен однос према Западном Балкану**“ написана у свему према раније одобреној пријави те да је оригинално и самостално научно дело којим је кандидаткиња дала значајан допринос науци међународног права, сматрамо да су се стекли сви услови да се приступи њеној јавној одбрани.

У Београду,

20. август 2020. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

Др Миленко Крећа,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Београду, у пензији

Др Ивана Крстић,
Редовна професорка Правног
факултета Универзитета у Београду

Др Бојан Милисављевић,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Београду

Др Родољуб Етински,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Новом Саду, у
пензији

Др Душко Димитријевић,
научни саветник Института за
међународну политику и привреду